

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 8 (954) | Субота, 22 лютого 1986 року | Ціна 2 коп.

25 лютого 1986 року в столиці нашої Батьківщини Москві розпочинає свою роботу XXVII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу

Плакат художника С. Гринька.

(Фотохроніка РАТАУ)

Слово публіциста ПАРТІЯ ВЕДЕ!

Усі ми, радянські люди, в ці дні живемо однією важливою подією — XXVII з'їздом Комуністичної партії Радянського Союзу, який розпочинає свою роботу в столиці нашої Батьківщини Москві. На з'їзді зберуться кращі з кращих вісімнадцятимільйонної армії радянських комуністів і обговорюватимуть надзвичайно важливі документи, від успішного втілення у життя яких залежить наш подальший рух вперед. І в цьому вони знаходять палку підтримку всього радянського народу.

Свідчення тому — всенародне обговорення нової редакції Програми, змін у Статуті КПРС, Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на дванадцять п'ятирічку і до кінця цього століття, схвалення стратегічного курсу партії на подальше прискорення соціального розвитку країни на основі науково-технічного прогресу.

Вже сьогодні ми відчуваємо зміни, які відбуваються в нашому житті. Йдеться про якісні перетворення у стилі роботи, про сумлінне ставлення до справи, про критичне осмислення всього того, що і як ми робимо, рішуче викорінення віджилого, негативного, шкідливого на шляху до здійснення накреслень партії.

Так, далеко не все зроблено у цьому напрямку, ще даються взнаки старі уявлення і методи роботи, і, мабуть, не так швидко зможемо ми позбутися їх, якщо всі разом не візьмемося за наведення порядку на всіх ділянках нашого життя. Привидимося навколо, у нашому трудовому колективі, чи все тут гаразд, чи всі працюють з повною віддачею і утверджують своєю поведінкою наш, соціалістичний спосіб життя, займають активну громадянську позицію у найскладніших життєвих ситуаціях? Не забуваймо: тільки всією громадою можемо досягти успіху і впевнено рухатись вперед.

Зустрічаючи партійний з'їзд, мимо-

волі згадуєш минулі роки одинадцятиріччя. Як засвідчують зведення статистичного управління, країною і, зокрема, нашою республікою досягнуто нових успіхів на всіх ділянках соціалістичного будівництва, виконано планові завдання з багатьох показників, зросла продуктивність праці, знижено собівартість продукції промислових підприємств, маємо відчутні здобутки у справах культурних і мистецьких. На фініші одинадцятиріччя хороших показників досягли і трудівники нашого Товариства, які підготували гідну зустріч XXVII з'їзду партії. Колективи підприємств і об'єднань УТОГ ще на початку вересня минулого року завершили виконання завдань п'ятиріччя, а 23 грудня — виробничих планів і соціалістичних зобов'язань 1985 року з обсягу реалізації готової продукції та випуску найголовніших видів виробів.

Тепер країна вступила в дванадцятиріччя. З перших днів року взято хороший розгін. Звичайно, це тільки початок, попереду — велика і напружена робота. І саме про це йшлося на XXVII з'їзді Компартії України, який відбувся кілька днів тому. Разом з тим, як відзначив член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський, обговорення проходило в обстановці вимогливості, принципової і об'єктивної оцінки стану справ, у душі саме тих вимог і підходів, які утверджуються в партії після квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС. З'їзд комуністів України продемонстрував монолітну згуртованість республіканської партійної організації навколо Центрального Комітету КПРС, повну і активну підтримку трудящими Радянської України внутрішньої і зовнішньої політики партії. Всі ми добре розуміємо, що нова програма дій, яка буде вироблена на XXVII з'їзді КПРС, по-

требуватиме від радянських людей справді новаторського, творчого підходу до справи, повної самовіддачі, високої дисципліни і організованості. Цього вимагає справді революційний характер і масштаби нових перетворень.

У переддень історичного з'їзду думається й про те, що всім нам треба творчо ставитись до роботи, настійно шукати і знаходити нові резерви і можливості для прискорення соціального розвитку, всебічно готувати себе до виконання завдань нової п'ятирічки. Застарілими методами тут успіху не добитись, потрібні нові зусилля, цілком новаторський підхід до справи. І приклад нам у цьому подають комуністи. Рівняння на кращих повинно стати законом нашої діяльності. Благами суспільства має користуватися той, хто добре працює, хто живе інтересами суспільства. Кожен повинен прагнути єдності слова і діла.

Звичайно ж, з'їзд стане визначною подією й у міжнародному житті, зокрема, у питаннях боротьби за мир. Загальновідомі радянські пропозиції останнього часу, викладені у заявах М. С. Горбачова. Для здійснення наших грандіозних планів нам потрібен мир, як потрібен він й мільйонам простих людей в усьому світі. І ми все зробимо для того, щоб зберегти його і зміцнити своєю самовідданою працею, новими трудовими успіхами.

Сьогодні, напередодні відкриття з'їзду, мимоволі пригадуються слова великого українського поета: партія веде! Ми відчуваємо це на кожному кроці. Партія веде нас до нових звершень, спираючись на волю народу. Незламна єдність партії і народу — запорука наших нових успіхів, палка впевненість у тому, що історичні рішення XXVII з'їзду КПРС будуть виконані!

Григорій ВАРТАНОВ.

ДО З'ЇЗДУ—ДВА РІЧНИХ!

За роки одинадцятиріччя передовий ткач Чернігівського камвольно-суконного комбінату Микола Григорович Портянко виконав 15 річних завдань.

У травні 1985 року нечууючий трудівник включився у соціалістичне змагання під девізом: «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад». І знову вагома трудова перемога: 14 лютого М. Г. Портянко рапортував про виконання планового завдання двох років дванадцятиріччя! Такий підсумок його ударної передз'їздівської вахти!

ТОБІ, ВІТЧИЗНО, НАША УДАРНА ПРАЦЯ!

Підсумки комуністичного суботника, присвяченого XXVII з'їзду КПРС, який організовано пройшов на виробничих об'єднаннях і підприємствах УТОГ, свідчать: нечууючі трудівники працювали цього дня з найвищою продуктивністю праці і якістю роботи.

У святі праці взяло участь 12 тисяч 276 трудівників, з них на робочих місцях — 9 тисяч 249 чоловік.

На зекономлених матеріалах, сировині і паливно-енергетичних ресурсах працювали колективи тринадцяти підприємств у складі 1450 виробничників.

ТРУДИЛИСЬ НА СОВІСЬТЬ

Добре працювали на комуністичному суботнику, присвяченому XXVII з'їзду КПРС, члени УТОГ Ялтинського виробничого об'єднання «Таврія».

В. Зайцев, Л. Горпинченко, Л. Кобзева трудилися у день «червоної суботи» з найвищою продуктивністю праці і досягли 200-процентної норми виробітку!

Високим досягненням у праці на суботнику сприяв і добрий старт у дванадцятиріччя, взятий виробничниками «Таврії». Планове завдання січня вони виконали на 150 процентів, що дасть змогу більшості глухих трудівників до відкриття XXVII з'їзду КПРС рапортувати про успішне виконання підвищених соціалістичних зобов'язань.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Високоякісно, з найвищою продуктивністю праці трудилися на комуністичному суботнику, присвяченому XXVII з'їзду КПРС, члени УТОГ Овруцького району, що на Житомирщині.

Трудівник С. К. Дуб з колгоспу «Нове життя», будівельник П. М. Старовойтов з колгоспу імені Тельмана у переддень «червоної суботи» взяли на себе підвищені соціалістичні зобов'язання і закликали членів УТОГ міжрайвідділу наслідувати їх приклад. Ініціативу передовиків було підтримано багатьма нечууючими трудівниками м. Овруча і району, які працювали у день комуністичного суботника піднесено, високо-ефективно.

І. КИРЕЙЧЕНКО. Житомирська область.

ПРЕДВЕСЕНЬЕ

Все долше день.	Есть чувство главное
Все больше света,	в народе,
Тревожной, радостнее	Уменьь общей жить
сны...	судьбой,
Но есть особая примета	В семье, с друзьями,
У нашей нынешней	на работе
весны.	Связуясь думою одной.
Она в Москве, она	Единой думой, крепкой
на БАМЕ,	верой,
И там, где степь, и там,	Надеждой сердца и души,
где лес.	Что день придет, настанет
Над всеми властвует	эра,
сердцами,	Где вечно-мир, и вечно —
Как вешний свет,	жизнь!
партийный з'їзд!	За поколеньем поколень
И как, не ведая границы,	Идут, чтоб жить,
Во все концы спешит	мечтать, творить...
весна,	Москва вещает
Идут к нам вести	предвесенье.
из столицы	За ним — весна. Тому
И ждет их трепетно	и быть!
страна.	Николай НЫРОВ.

СТИЛЬ РОБОТИ—ДІЛОВИЙ

Звіти і вибори у Товаристві завжди є серйозною перевіркою зробленого. Тому кожна первинна організація чи міжрайвідділ ретельно готуються до них, щоб докладніше звітувати перед членами УТОГ.

На Чернігівщині звітно-виборні збори у первинних організаціях вже проведені. Вони пройшли організовано, змістовно. А нині тривають конференції членів УТОГ, які мають підбити підсумки роботи головних ланок Товариства — районних та міжрайонних відділів.

Нещодавно я побував в одному з старовинних міст Чернігівщини — Новгород-Сіверському. Місцевий міжрайвідділ, за яким закріплено чотири сільських райони, найбільш віддалений від обласного центру. І здавалось, що недоліків тут буде чимало. Але ознайомився із станом справ на місці і не знайшов ніяких упущень у

підготовці до цього відповідального заходу.

...У переповненому клубі панувало неабияке пожвавлення. У глибині залу гасельно готуються до них, щоб докладніше звітувати перед членами УТОГ. До конференції випущено стіннівку. На видному місці — Дошка Пошани з портретами членів УТОГ — передовиків промисловості та сільського господарства. А поряд — привертало увагу соціалістичні зобов'язання на 1986 рік.

У змістовній доповіді на конференції голова правління Новгород-Сіверського міжрайвідділу УТОГ В. М. Бондаренко охопила все головне, що зроблено за звітний період. Доповідач відзначила, що з особливим піднесенням правління міжрайвідділу працювало у минулому році — кожен член УТОГ прагнув гідно зустріти знаменні дати у житті нашої Батьківщини — 40-

річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та 50-річчя стахановського руху.

В. М. Бондаренко розповіла учасникам конференції не тільки про успішне виконання планів і соціалістичних зобов'язань нечучими трудівниками, але й про всебічне обслуговування членів УТОГ. А в цьому, справді, правління міжрайвідділу зроблено чимало.

Приємно було чути від делегатів конференції слова вдячності, які було висловлено на адресу голови правління, позитивні відгуки за надану допомогу в рішенні важливих питань праці та побуту нечучих. Тому й авторитет правління міжрайвідділу значно зріс, зміцнів.

З того часу, як Віра Міколаївна — молодий комуніст з вищою освітою — очолила міжрайвідділ, тут сталися значні зміни. Іншим став і стиль роботи правління. Він набув конкрет-

ності, наступальності. Це позитивно позначилось на організованості і дисциплінованості членів УТОГ. Тому й став Новгород-Сіверський міжрайвідділ одним з кращих в області.

Поряд з обговоренням доповіді делегати конференції розповіли про те, як сягнули висот майстерності у праці, домагаються підвищення її продуктивності. Так, члени УТОГ Л. В. Дубовець, Л. М. Сучкова, Н. Д. Рубан, Д. Ф. Коваленко, Г. І. Литовчик, Н. А. Рогова та інші розповіли про свою роботу у колективах підприємств і колгоспів, які докладають зусиль для того, щоб гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС.

Проте на фоні досягнутого добре помітні недоліки. Про них, як про відстаючі ланки роботи, також говорили члени УТОГ. Це, поперше, урізноманітнення культурно-масової, виховної роботи. У цьому більш серйозні вимоги потрібно ставити

до роботи бібліотеки, яка має хороший книжковий фонд і покликана посилити свій вплив на нечучих.

Критичні зауваження при обговоренні доповіді висловлювались з питань розгляду заяв глухих, більш ефективного проведення роз'яснювальної роботи з ними, активнішого залучення нечучих трудівників сільської місцевості до участі у виконанні Продовольчої програми. Члени УТОГ, йшлося на конференції, повинні виявляти більшу активність у громадській роботі, допомагаючи міжрайвідділу виконувати поставлені завдання.

У заключному слові від імені новообраного правління міжрайвідділу М. В. Бондаренко заповнила, що працівники клубу спрямують свої зусилля на те, щоб підняти роботу міжрайвідділу на більш якісний рівень, на успішне виконання завдань і соціалістичних зобов'язань першого року нової п'ятирічки.

О. КЛИМОК,
інструктор Чернігівського облвідділу УТОГ.

Валентина Володимирівна Лаврухіна працює швачкою-мотористкою на Чернігівському УВП. Вона — член ради бригади, ударник комуністичної праці.

Фото Д. БУШТРУКА.

ЇЇ ВИСОТА

Кравчиня — це її покликання, справа її життя, якій вона віддала чверть віку. Іншого Валентина Григорівна Грінченко не хотіла б, навіть, коли можливо було починати все спочатку.

Зовсім юною прийшла Валя в колектив Кременчуцької фабрики індивідуального пошиття і ремонту одягу. Дівчина якось відразу «вписалася» в колектив, ніби працювала тут давно. Уже через рік не поступалася в роботі навіть висококваліфікованим кравчиням, а визнання й майстерність її зростали рік у рік.

Кожну людину цінують по її справах. Кравчиня працює щозмін з максимальною віддачею. Якість виробів, які виготовляє нечуча трудівниця, спеціалісти оцінюють завжди відмінно, а щомісячні норми переक्रиваються на 30—40 процентів, що дало змогу ще в листопаді місяці виконати річний план.

Замовлення, які доводиться виконувати, бувають різної складності.

— По всякому буває, — говорить майстриня. — Іноді робота йде легко, все до ладу. Але ж буває й так, що треба таки добре подумати, порадитись з майстром чи бригадиром і знайти оптимальний варіант.

Ніколи не було у Валентини Григорівни байдужості до тих, хто тільки вчора сидів за учнівською партою, а сьогодні брався за «дорослу» роботу. Скільки перейняли від неї азів кравецької справи. Вимогливий і доброзичливий спеціаліст, ніколи не ховала «секретів» майстерності від молоді.

— Валентина Григорівна думає не тільки про виконання особистого плану, — говорить Тамара Георгіївна Кривченко — зав. ателье № 1 «Мрія», а й дбає, щоб поруч не було відстаючих. Додам до цього, що минулого року ударниця комуністичної праці, член УТОГ В. Г. Грінченко неодноразово виходила переможцем у трудовому суперництві, займала призові місця у змаганнях на честь XXVII з'їзду КПРС, достроково виконала п'ятирічку. Сумлінна праця трудівниці позитивно відбилась на результатах всього ателье.

У новому році кравчиня працює ще краще, щоб план першого кварталу виконати до форуму комуністів.

О. ЧОРНОБАЙ.

м. Кременчук
Полтавської області.

ДОСЯГНУТЕ — НЕ МЕЖА

лися бесіди, заходи по зміцненню трудової дисципліни, пропагування передовий досвід, комуністичне ставлення до праці.

Добре зарекомендував себе такий захід як вшанування передовиків. Проведено вечори трудової слави «Слава рукам працюючим», «Людячій праці — славу співаємо».

Широкий резонанс викликали у нечучих вечори портрети «Праця ваша — справа честі, доблесті і слави», проведені в Лугинському районі на честь колгоспниці Л. В. Бовсуновської, братів-чабанів радгоспу «Червоноставський» Моржуків, в Олевському районі — ковала П. С. Осипчука та інших.

На зльотах передовиків промисловості і сільського господарства проводились вечори-рапорти правопланових соцзмагання, бесіди, мімічні перекази.

У минулому році готуючись до святкування 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, нечучі брали активну участь у суботниках. У клубі УТОГ були проведені тематичні вечори «Заради щастя, заради миру, заради життя на землі», «Шлях, довжиною у 1418 днів». Нечучі зустрічались з ветеранами війни, провели кілька літературних вечорів та читацьку конференцію.

Цілеспрямована робота проводилась міжрайвідділом на подолання пияцтва, алкоголізму та викорінення самогоноваріння. За клопотанням правління на стаціонарне лікування були направлені В. Машинін, Ю. Биданцев, на амбулаторію — Л. Волинський. У клубі глухих оформлена постійно діюча книжкова виставка «Зелений змії».

Де б не працювали нечучі

— в колгоспі чи на підприємстві — більшість з них користуються повагою у своїх колективах, тому що трудяться старанно, завзято. Нині звання ударника комуністичної праці удостоєно двадцять одного трудівника, а десять — нагороджено нагрудним знаком «Переможець соцзмагання».

Великою шаною користується серед трудівників Коростенського району «Майстер — золоті руки» доярка Н. І. Данько. Це звання заслужили також токар колгоспу імені Кірова С. В. Мойсієнко та муляр Щорсівського гранкар'єру М. С. Невмержицький.

По-ударному працює на деревообробному комбінаті подружжя Ситайлів. Сумлінно виконують свої обов'язки на швейній фабриці Т. С. Савенок, на фарфоровому заводі — Г. Д. Стре-

виступі голова Житомирського облвідділу УТОГ Олександра Дмитрівна Тверська, оцінку роботи міжрайвідділу за звітний період визначила задовільною цілком слушно. Адже по всіх показниках правління домоглося позитивних результатів. Особливо вона відзначила учасників художньої самодіяльності, які стали призерами огляду самодіяльних колективів області.

тович, Р. П. Сладь, Л. П. Камінчук.

Обговорюючи доповідь, делегати конференції І. А. Савенок та П. М. Стретович порушили ряд питань, пов'язаних з діяльністю правління міжрайвідділу УТОГ, наголосили на необхідності дальшого зміцнення трудової дисципліни, підвищення активності членів Товариства, підняли питання про поліпшення умов праці і працевлаштування нечучих.

У роботі конференції взяла участь інструктор Житомирського облвідділу УТОГ Г. І. Хмара. Вона відзначила, що Коростенський МРВ добре працював у звітному періоді. Але досягнуте — не межа. Потрібно й далі проводити активну роботу.

Головою правління міжрайвідділу знову обрано Л. Е. Павину. Новому складу потрібно спрямувати свої зусилля на дальше поліпшення організаторської і масово-політичної роботи серед нечучих.

І. РУВІНСЬКИЙ.

м. Коростень
Житомирської області.

Головою Бердичівського міжрайвідділу УТОГ знову обрано В. В. Шаповал.

Нині члени Бердичівської організації Товариства завзято працюють над виконанням передз'їздовських соціалістичних зобов'язань. Вони орієнтуються на найбільш активних у праці і громадському житті — на передовиків виробництва.

П. РУДЕНКО.
Житомирська область.

ОРІЄНТИР—НА ПЕРЕДОВИКІВ

По-діловому пройшла звітно-виборна конференція Бердичівського міжрайвідділу УТОГ, на якій з доповіддю виступила голова правління В. В. Шаповал. Делегати обговорили роботу правління за звітний період, намітили конкретні заходи, спрямовані на вико-

нання завдань дванадцятої п'ятирічки.

На конференції теплі слова подяки за сумлінну працю були висловлені на адресу передовиків. Так, свідоме ставлення до виконання своїх обов'язків, досвід роботи нечучого будівельника М. І. Купріянова, шва-

чок Т. А. Білецької, М. А. Купріянова, бригадира заводу «Прогрес» В. С. Ткачука та інших став для членів організації міжрайвідділу добрим орієнтиром у досягненні вагомих здобутків у соціалістичному змаганні.

Як відзначила у своєму

Імена цих трудівниць добре відомі у колективі Дніпропетровського УВП. Вони — визнані лідери соціалістичного змагання, правопланові п'ятирічки, які виконують змінні завдання на 130 і більше процентів.

На знімку: (зліва направо) швачки З. О. Ленькіна, Н. З. Ткач, бригадир С. В. Петрова, Л. М. Голтвянська і Т. Д. Язикова обговорюють найефективніші шляхи виконання виробничого завдання.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЗЛІТ ПРАВОФЛАНГОВИХ

Недавно відбувся зліт учасників руху за комуністичне ставлення до праці, на який прибули делегати з усіх районів Одеської області, а також представники виробничого об'єднання «Електрик» і члени компактих груп держпромисловості міста.

З доповіддю на зльоті виступив голова комісії Одеської облпрофради по роботі серед глухих І. О. Сабуров. Потім робітник виробничого об'єднання «Будгидравліка» М. Головаченко, токар виробничого

об'єднання «Електрик» В. Стельмашук, заточувальник виробничого об'єднання «Одесагрунтмаш» В. Чернишов та інші розповіли про свої трудові здобутки.

Доповідач і виступаючі відзначили, що у переддень XXVII з'їзду КПРС помітно зросла трудова активність членів УТОГ, які прагнуть вагомими виробничими здобутками ознаменувати форум комуністів нашої країни. Ударники комуністичної праці, правопланові п'ятирічки закликали учасників зльоту ширше розгортати соціалістичне змагання

за виконання і перевиконання планових завдань дванадцятої п'ятирічки, активніше залучати членів УТОГ до участі у русі за комуністичне ставлення до праці.

На зльоті голова Одеського облвідділу УТОГ В. І. Семенова і представники галузевих обкомів профспілок, завкомів підприємств вручили великій групі переможців соціалістичного змагання почесні грамоти, грошові премії.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

ПОЛУМ'Я ПАМ'ЯТІ

Змалку Григорій Єфремович Щирань багато і довго хворів, недуга по-своєму розправлялась з ним: бачити — бачив, чув звуки, а ось вимовляв слова уривчасто, мало кому зрозуміло. Знав свою біду, але не замкався в собі, не цурався людей.

У передвоєнні роки пішов працювати в колгосп їздовим. Аж тут війна...

На фронт не взяли, замало років, та й хвороба. Так і залишився в рідних місцях. Якось натрапив у полі на гвинтівку, а трохи далі, каски — наша й німецька. І злетіла думка, з уст зірвалися звуки слів, що їх зрозуміли товариші:

— Ану, лишень, хлопці, поглянемо, хто ж такі сильніший, наші, чи фашисти?

Повісили каски на кілки і з гвинтівки — бах-бах! Об нашу куля черкнула і відлетіла, а німецьку пробіла. — Наші, наші сильніші. Хлопці, ура!!!

Аж тут проходили неподалік поліцаї. Глянули на цю хлопчачу радість, на кілки з касками, яструбами налетіли на нього, біли за те, що у «німців» стріляв. Тяжко біли, але ще більше розпалили вогонь ненависті до ворогів, прагнення помсти.

Березневі дні 1944 року принесли радість звільнення від фашистської нечесті. 11 березня у крокував він разом з односельчанами у наступальному бою на ворога. Добровольцем пішов, хоч і відмовляли. Командир стрілецького батальйону, в який він потрапив, хотів повернути хлопця додому, але твердість і запальність юначих уривчастих фраз переконала: буде добрим бійцем.

Перший бій у Дубно. Командир не помилився — геройський хлопець.

Рвався вперед, тож ворожі кулі не обминали його. Було перше поранення. Зго-

дом пішов знову в бій. В цьому ж таки 1944 році, у серпні, отримав першу нагороду — медаль «За відвагу». Вірніше, знав, що нагородили його, бо сама медаль засяяла на його грудях аж через 33 роки.

З боями йшов через Карпати, Польщу (тут у січні 1945 року був поранений вдруге), Чехословаччину (в Празі було поранено його втретє).

Фронтіві дороги, важкі бої, білі палати військових госпіталів. Єдине фото, яке у нього з війни — це група одужуючих і тих, хто лікував. Він і нині називає майже всіх поіменно.

Хвилюється старий солдат, бо ще один гіркий спогад навіяла оця фотографія. Адже в той час, коли він

лікувався в госпіталі, в цьому місті, поруч були і його брати: Захар та Семен. Були чимало часу поряд, але про те дізналися по війні.

Традиційне запитання, що вихоплюється під час розмови. «А що найбільше в пам'ять врізалось за роки війни?» І говорить мій співбесідник, що незабутнє все, — тяжкі бої, загиблі друзі.

Одного разу, йдучи у колоні, їх батальйон поминув ліс, вийшов на розгалуження доріг. Попереду регульвальник (звідки ж було знати, що то передягнений фашистський солдат), пішли ліворуч за його вказівкою, а вороги створили кільце, заманили в пастку. Та не вдалося їм розправитися з радянськими бійцями. Баталь-

йон уникнув оточення. Спіймали однак того передягнутого гітлерівця, жаль, лише, що не довели диверсанта до своїх: отруту мав у комірці одягу, дотягнувся зубами.

Нині інвалід Великої Вітчизняної війни Григорій Єфремович Щирань, кремезний, з посрібленими памороззю скронями, майже зовсім не схожий на того високого худорлявого фронтовика. Роки беруть своє, та й горе не красить. Війну пройшов, — живим повернувся, одружився, діток нажив, зростив, вивчив їх, онуків діждався. Доля ж по-своєму розпорядилась: втратив доньку, залишився з двома онуками. За них нині в одвіті.

Старша онука Наталя допомагає у нашій розмові. Григорій Єфремович став говорити зрозуміліше, та глухота заслала вуха. Терпляче з любов'ю доносила дідусяві дівчинка мої запитання, що виникали в ході розмови, а менший, Сергійко, приміряв нагороди. Вологим очима дивився на онуків дідусь, з болем сказав малому:

— Хай, онуку, воєнними нагородами тобі будуть тільки мої, а ти лишень за працю отримуй.

У Григорія Єфремовича є чимало гرامот за його сумлінну працю. Він має право на відпочинок, та не може сидіти без діла. Руки в нього золоті. Все, що вдома, навколо — втіврі рук його: хата, в хаті, побіля неї. Оті яблуні, груші, вулики, квіти в парнику чи на квітнику — то його непосидючість, бажання робити щось добре, корисне, працювати за себе і за всіх тих, хто не повернувся з фронтів.

Ні, не старіє душа у ветерана, не згасає полум'я його пам'яті.

Й. КЛЕЙМАН.

Стара Снявва
Хмельницької області.

ЩОБ КВІТЛО СЬОГО ДЕННЯ

ХОЧ ДЕНЬ ВИДАВСЯ похмурим і непривітним, 60 членів УТОГ Кіровограда зібралися біля Будинку культури. У кожного був чудовий настрій — попереду на всіх чекала цікава і змістовна екскурсія у музей історії Корсунь-Шевченківської битви.

І от швидкі автобуси доставили нас на ов'язу славою черкаську землю.

Спочатку ми проглянули документальний фільм, знятий мужніми воїнами-кінооператорами. Перед нами — кадри однієї з найбільш героїчних битв Великої Вітчизняної війни. Вмілими взаємодіями I і II Українських фронтів нашим доблесним воїнам вдалося оточити велике угруповання фашистів. Щоб не допустити кровопролиття, наше командування запропонувало німцям здатися. Та ультиматум окупанти відхилили.

І тоді наші війська пішли у наступ на ворога, що чинив відчайдушний опір. Мужність, масовий героїзм, стійкість наших воїнів допомогли перемогти. 55 тисяч гітлерівців залишилися лежати на Черкаській землі, 18 тисяч було взято в полон. Знищено і захоплено велику кількість бойової техніки і зброї. Такий результат цієї важливої історичної битви.

Після демонстрації фільму — відбулось знайомство з музеєм. Розміщений він у старовинному палаці — пам'ятнику архітектури XVIII століття.

У залах музею ми побачили багато незвичайного. І перше, що вразило нас до глибини душі, були бойові знамена, залиті кров'ю партійні і комсомольські квітки, нагороди, фотографії, зброя...

З великим інтересом учасники екскурсії прослухали розповідь про Героя Радянського Союзу льотчика Г. К.

Денисенка, що брав участь у боях за звільнення Корсунь-Шевченківського, ознайомились з особистими речами пілота. Членів УТОГ схвилювало повідомлення про те, що Г. К. Денисенко був першим учителем льотної справи Ю. О. Гагаріна — першого у світі льотчика-космонавта.

Незабутнє враження у нечуючих викликала діорама «Корсунь - Шевченківська битва 1944 року» — одна з найбільших у країні.

З розповіді екскурсовода ми дізнались, що на її полотно художники зобразили заключну частину битви. На червоно-кривавому тлі пожеж відтворено залишки оточених фашистських військ. Під прикриттям сильної завірюхи ворог двома колонами прагне прорватися в район Лисянки, де розташовані танкове з'єднання генерала Кубе. Перед цим ривком фашисти стягнули свої війська у район села Шендерівки.

У центрі діорами зображено охоплене пожежею село Почапинці. На його фоні на весь зріст піднявся радянський воїн з автоматом, закликаючи бійців йти в останню атаку. Це командир 41-ої гвардійської стрілецької дивізії гвардії капітан Я. С. Єлістратов.

Побачене в Музеї ще раз нагадало нам, які неймовірні випробування випали на долю покоління років Великої Вітчизняної війни. Це не повинно більше повторитись!

Наш патріотичний обов'язок — віддати всі свої сили, знання і вміння справі зміцнення економіки і обороноздатності нашої Батьківщини, бути активними борцями за мир.

Ф. ФОМІН,
вихователь гуртожитку
Кіровоградського УВП.

З ДАВНИХ ДАВЕН спостерігали люди за тим, як кружляють у небі птахи. Невимушено, граціозно. То й самі прагнули піднятися у повітря, прагнули літати.

У юні роки і Леонід Веніамінович Ясман замріяно дивився в небо. Його вабили небесні простори, хотілося шугонуть погід хмарин і надивитись на рідну землю з висоти пташиного польоту. Отоді й вирішив стати льотчиком. З цим наміром прийшов він у Харківське авіаційне училище, де досяг невдовзі своєї мети.

Та почалася війна і мирне небо стало задимленим, сповненим вибухів снарядів та бомб, кулеметних черг, жорстоких повітряних боїв. Про ті важкі часи Леонід Веніамінович розповідає:

— Настрій був такий, що важко передати словами. Відступали, залишаючи рідні міста і села, спочатку до Мінська, потім — до Москви. Серце обливалось кров'ю — так ненависть закипала до підступного ворога. Та в перемогу вірили

ПОЛІТ, ДОВЖИНОЮ В ЖИТТЯ НАРИС

всі, знали — відступаємо тимчасово.

Л. В. Ясман двічі збивали, двічі був поранений. Він здійснив 70 бойових вильотів, збив 2 німецьких літаки.

Добре запам'ятався Леоніду Веніаміновичу епізод під час боїв під Москвою. Це було в 1941-му, під В'язьмою. Фашисти кожен день літали бомбити Москву. Перед групою перехвату авіаполку було поставлено завдання: відбивати від «юнкерсів» охорону — «мессерів», що супроводжували їх.

...Атака була стрімкою. «Прикрій з тилу!» — по радіо передав наказ товаришеві і зп'якірував на один з ворожих літаків. Пеймавши в приціл хвостове оперення фашистського літака, дав дві короткі черги. Залишаючи густий шлейф диму, «мессер» пішов униз. А че-

рез мить вибух струсував повітря.

Та недовго судилося літати Л. В. Ясману. В одному з боїв його поранили і лікарі заборонили літати назавжди. Довелося «перекваліфікуватися».

Він воював на Західному фронті. Був парторгом, замполітом. Брав участь у визволенні Брянська, Білорусії, Варшави. Війну закінчив у Берліні в званні майора.

Як відгрімлі бої, Л. В. Ясман був відряджений до Москви на Парад Перемоги. Леонід Веніамінович згадує про цю подію з глибоким душевним хвилюванням людини, котра багато пережила. Незабутою сторінкою стало це у житті для учасника війни. Бо хоч великим був тріумф у той день, 24 червня 1945 року, та пам'ять була сповнена спогадів про тих, хто не повернувся з фронту, про

трьох братів, що теж віддали життя за цей довгожданний День.

Я слухаю розповідь Леоніда Веніаміновича і душу переповнює глибоке хвилювання. Наче тільки що сам я пройшов неймовірно тяжким шляхом війни — від Москви до Берліна, ніби на моїх очах падали поряд бойові побратими з Росії, Білорусії, Казахстану... І ця найщасливіша мить — урочисту, переможну.

Уважно вдвляюсь в обличчя цієї бувалої людини, на якому — твердь характеру і волі, котру не можуть стерти навіть роки і думаю, скільки ж таких-от глибоко свідомих і твердо переконаних радянських людей, до кінця відданих своїй справі, стверджують наш радянський спосіб життя, наповнюють його багатим, посправжньому комуністичним змістом.

У цьому переконують трудові справи фронтовика. 38 років Л. В. Ясман — на

посту директора Харківського УВП-2. Дванадцятьма нагородами Вітчизна відзначила ратні і трудові подвиги ветерана.

За великі заслуги перед Українським товариством глухих президія Центрального правління присвоїла також Леоніду Веніаміновичу звання «Почесний член УТОГ».

Л. В. Ясман про це говорить скромно:

— Я не стояв осторонь справ колективу. Мені вдалось створити атмосферу дружби і взаємодопомоги серед трудівників, доброзичливого ставлення один до одного. А ще — прищепити любов до праці. Це й стало міцним фундаментом, на якому зростали успіхи колективу.

Вести за собою — було завжди життєвим кредом Л. В. Ясман, правом комуніста, котре він використовує сповна. Його життя, як і тоді, коли боронив від ворога Батьківщину, так і зараз — політ, що продовжується у нашому сьогоденні. Тож хай довгим він буде, і щасливим, і мирним.

Михайло ГРИЩЕНКО.
м. Харків.

У грізні роки Великої Вітчизняної К. І. Зінченко із села Копиліве, що на Київщині, пішов на захист своєї Батьківщини.

У складі військ Першого Українського фронту він піхотинцем пройшов фронтними дорогами до Берліна. В одному з останніх боїв дістав тяжку контузію, назавжди втратив слух.

Нині Кузьма Іванович — бажаний гість школярів — розповідає їм про своїх бойових побратимів, епізоди боїв.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Яким би видом транспорту ви не їхали — від центру Києва до Пущі-Водиці поїздом чи автобусом, ось трамвай поминає останні квартали міста і входить у лісову просіку, все дужче набираючи розгін. Не встигнете вдалості намилуватися зимовим пейзажем, як дорога вже підходить до кінця. Трамвай починає уповільнювати хід і через кілька хвилин в'їжджає у місто посеред лісу. Це й є славнозвісна Пуща-Водиця.

Ще один невеликий перегін — і виходите. Після напруженого ритму великого міста тут одразу стає легко і вільно. Трамвай погуркотів собі далі, вглиб лісопарку, а я стою якусь мить на зупинці і ніби заново відкриваю для себе оцей мальовничий куточок, хоч і бував тут не раз. Потім звертаю у провулок Новикова-Прибоя до корпусів будинку відпочинку УТОГ «Сосновий бір».

У червні цього року здравниці Товариства виповниться два десятиріччя. За цей час тут відпочили і набралися сил тисячі нечужих. І не тільки Українці, а й інших союзних республік. Всі вони залишають Пущу-Водицю з добрим настроєм, з наміром ще раз приїхати сюди. Про це свідчать їх листи до редакції.

Влітку минулого року на базі «Соснового бору» один місяць діяв піонерський табір санаторного типу для дітей спецшкол-інтернатів, а цього літа — два.

У найтеплішу пору року будинок відпочинку завжди працює з переваженням. А як тепер? Хто сьогодні тут набирається сил? Думав дорогою і коли зустрівся з директором «Соснового бору» В. П. Овчаренком, то запитав його про це.

— Ми могли б більше прийняти на відпочинок людей, ніж маємо тепер, — відповів Віктор Павлович. — А що ж заважає?

— Багато хто віддає перевагу відпочинку в літню пору. Це, в основному, мешканці міст, хоч і серед них чимало прихильників зимових відпусток. А от для колгоспників зима — найбільш вільний від роботи час. В Товаристві перебуває на обліку понад 19 тисяч чоловік в сільській місцевості. Та вони, напевно, як і профспілкові комітети колгоспів і радгоспів, мало що знають про «Сосновий бір». А в організаціях і відділах Товариства ще недостатньо пропагують можли-

вості відпочинку у Пущі-Водиці.

— Вікторе Павловичу, давайте уточнимо, що ж пропонує очолюваний вами заклад людині, яка придбала путівку?

— Без перебільшення можна сказати: відпочинок у нас організовано на всі смаки. Двомісні помешкання, різноманітне і смачне харчування. Семиденне меню напівресторанної системи дає можливість кожному замовляти страви до смаку.

— Але ж не хлібом одним живе людина...

— Цілком вірно. До послуг відпочиваючих — клуб на 180 місць, бібліотека з книжковим фондом понад 3200 примірників різноманітної літератури, телевізори, різноманітні ігри, 80 процентів усіх кінофільмів, що демонструються в клубі — з субтитрами. Через день проводимо вечори відпочинку. Раз на місяць перед кожним заїздом виступають з концертною програмою учасники художньої самодіяльності нашого колективу.

Далі. Той, хто приїздить до нас, має можливість ближче познайомитися з історичними і пам'ятними місцями Києва, його музеями... Для відпочиваючих, наприклад, ми проводимо автобусні тематичні екскурсії з перекладачем та фотографом.

На мою думку, багатьом членам УТОГ при виборі місяця відпочинку, слід надавати перевагу «Сосновому бору».

— Чому?

— З минулого року в нас почав діяти сурдологопедичний кабінет, яким завідує кандидат педагогічних наук М. Ю. Медведєв. Кваліфіковані спеціалісти допоможуть правильно поставити вимогу у дітей та дорослих, при потребі дадуть направлення до Київського науково-дослідного інституту отоларингології імені професора Коломійченка для перевірки слуху і добору слухового апарату. Мені здається, що навіть заради цього варто було б приїхати до «Соснового бору». Адже від домашніх клопотів, яких у кожного з нас чимало, спеціально приїхати до Києва не завжди вдається. А тут поруч з відпочинком всі умови для обстеження слуху у найвисококваліфікованих спеціалістів.

Після нашої розмови директор будинку відпочинку «Сосновий бір» В. П. Овчаренко показував господар-

ство. Ми разом побували на медпункті, де при потребі можна одержати необхідну допомогу не тільки медсестри, але й лікаря-терапевта; в стоматологічному кабінеті, в затишних кімнатах спальних корпусів, в клубі, де якраз йшла репетиція, в бібліотеці, в залі-ігальні.

А потім оглядали спорткомплекс, що недавно споруджено у сосновому лісі через вулицю навпроти вже давно діючих корпусів. В одній з кімнат йшла жарка шахова баталія між кравчиною будинку побуту м. Старобільська Ворошиловградської області Г. І. Вінник та зав. клубом глухих з с. Чемер Козелецького району Чернігівської області П. І. Ширенковим.

У спорткомплексі — зал для гри у волейбол, кімната настільного тенісу. А з ним — в тіні могутніх сосен — нова літня естрада, танцювальний майданчик.

Принишлий, заспаний снігом стоїть у ці дні дрімучий пушанський ліс. Звідси, від спорткомплексу, у його гушавину вирушають на ліжні прогулянки відпочиваючі. А коли пригріє весняне сонце і скресне крига на ставку, тут знову відкривається човнова станція.

Так, у «Сосновому бору» відпочинок справді організовано на всі смаки. Але ж це думка його директора і, врешті, лише мій власний висновок. А що скажуть ті, хто проводить тут свою відпустку сьогодні?

— І природа, і обслуговування — чудові!

Такою була одностайна думка слюсаря-інструментальника Могилівського УВП М. А. Кузьміна з Білорусії, Мірґаміда Гусейнова та Фіруддіна Касимова з м. Баку, пенсіонера М. Г. Сазонова з м. Конотопа Сумської області, дівчат — слюсарів - складальників Ждановського філіалу ДВО «Електромагніт» — Ірини Шевчук та Галини Гладішевої, працівниці лікарні з м. Миколаєва, Людмили Каканової і багатьох інших, з ким довелося розмовляти у той день.

Повертаючись до Києва з Пущі-Водиці, знову думав про те, що нечужі люди ще дуже мало знають про можливість відпочинку у «Сосновому бору». А в деяких об'єднаннях УТОГ не переобтяжують себе турботами про те, щоб якомога більше розповсюдити путівок.

П. БУКОВИНСЬКИЙ.

У спортзалі Житомирського обласного відділу УТОГ відбулися змагання під девізом: «Батько, мати і я — спортивна сім'я», в яких активну участь взяла родина — Миколи Симончука — робітника м'ясокомбінату, Неллі Ридванської майстра дільниці Житомирського УВП, Таїсії Сидорової — швачки УВП, Віктора Суцника — робітника взуттєвої фабрики, Юхіма Мельника — працівника льонокомбінату та інших.

Перед початком цікавих ігор і конкурсів до учасників змагань звернулася голова Житомирського об'єднання УТОГ Олександра Дмитрівна Тверська. Вона коротко розповіла про вели-

ку роль фізичної культури і спорту у справі виховання гармонійної особистості, наголосила на їх неогіненні значенні в поліпшенні здоров'я трудівників і побажала сімейним командам чесної і самовідданої боротьби.

У спортзалі підбажання учасників змагань бадьоруючі гасла і численні вболівальники. Змагання проводили такі заходи: «Нумо, хлопці», у березні — навіть, спортивну винахід- «Нумо, дівчата», у квітні — «Веселі старт», а влітку ротбю супроводжує ритміч масові сімейні старти на музику.

У результаті змагань пер-

тина Симончуки. Друге і третє місце посіли відповідно сім'ї Віталія і Неллі Ридванських та Анатолія і Валентини Свиницьких. Переможці нагородили нагородили дипломами і падами чесної і самовідданої боротьби.

Враховуючи численні побажання учасників змагань і численні вболівальників, прийнято рішення проводити такі заходи частіше. Так, в лютому демонструють силу, відбудуться змагання «Нумо, хлопці», у березні — навіть, спортивну винахід- «Нумо, дівчата», у квітні — «Веселі старт», а влітку ротбю супроводжує ритміч масові сімейні старти на музику.

У результаті змагань пер-

На знімку: переможці змагань «Батько, мати і я — спортивна сім'я». Родина Симончуків, Ридванських, Свиницьких після вручення їм призів.

Фото автора.

ДО УВАГИ КІНОГЛЯДАЧІВ

Протягом квітня—червня 1986 року на екрани будинків культури і клубів Товариства будуть випущені з субтитрами такі художні фільми:

- П'ять хвилин страху
- Дивна історія доктора Джекіла і містера Хайда
- Самотнє плавання
- Підсудний
- Дайте нам чоловіків
- Польова гвардія Мозжухіна

- Матвієва радість
- Поїзд поза розкладом
- Катастрофи не дозволяють
- Ми звинувачуємо, 2 серія
- Сполах на світанку
- Помилка молодості
- Салон краси
- Після дощу, в четвер...
- Хто четвертий?
- Куди їдеш, солдате?
- Пастка для шакалів
- Ось моє село
- Пригоди на маленьких островах
- День «Колібри»
- Перевірка на дорогах
- Корабель прибул
- Снайпер Лія
- Небачене чудо
- Вуличка
- З ювілеєм почекаємо
- Рікша

Головне управління кінофікації і кінопрокату Держкіно УРСР.

Редактор П. БУЛАТОВ

Перемогли члени УТОГ

У Львові днями пройшли командні змагання з шахів, проведені обкомом профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

У результаті цікавої і напруженої боротьби колектив обласного Будинку куль-

тури УТОГ посів перше місце. За команду нечужих спортсменів виступали кандидати в майстри спорту Ю. Дверій, В. Москаленко, першорозрядники П. Тягун, М. Лаврик і другорозрядник І. Мацієвський.

В. МОСКАЛЕНКО.

СЛОВНИК „НАШОГО ЖИТТЯ“

БРІФІНГ (англійське слово, що буквально означає «інструктаж»). Поняття це зустрічається в двох значеннях: 1) інструктаж; 2) коротка оперативна нарада з представниками преси, на якій викладається позиція уряду з того чи іншого питання, повідомляється про підсумки міжнародних переговорів, зустрічей, конференцій і т. п. Здебільшого дають інформацію про позицію сторін і про хід самих переговорів дають представники сторін, які брали в них участь.

ЛОКАЛЬНИЙ (від латинського слова, що означає «місцевий») — властивий даному місцю, обмеженому простору.

Локальні війни — місцеві війни, що охоплюють окремі країни, регіони, обме-

жену територію. Прикладом локальної війни є ізраїльська агресія на Близькому Сході, здійснювана при підтримці США.

СРСР та інші соціалістичні країни виступають проти локальних війн — вибухонебезпечних вогнищ, які можуть призвести до виникнення нової світової війни, особливо в загостреній міжнародній обстановці.

У виступі міністра закордонних справ СРСР товариша Е. А. Шеварднадзе на 40-сесії Генеральної Асамблеї ООН висловлено думки про те, «...що можна було б зробити з метою усунення колективними зусиллями локальних війн і конфліктів, цих джерел незчисленних страждань і жертв» («Правда», 25 вересня 1985 р.).

БЕЗПЕКА ДОРОЖНЬОГО РУХУ

ВУЛИЦЯ СПИТАЄ СУВОРО

Причиною більшості дорожніх пригод залишається перевищення швидкості в небезпечних умовах, простіше кажучи, на мокрій, слизькій дорозі. Треба усвідомити, що в місті перевищувати швидкість заради виграшу кількох хвилин просто недоцільно. Запитаєте, чому? Світлофорне регулювання, розраховане на швидкість транспортних засобів у межах 50—60 кілометрів на годину і водій, котрий намагатиметься їхати швидше, весь час потраплятиме на «червону хвилю», буде змушений часто гальмувати. До того ж більша

швидкість різко знижує здатність водія своєчасно сприймати зміни в дорожній обстановці, погіршує його орієнтацію.

Особливий наголос хотілося б зробити на взаємовідносинах водіїв і пішоходів. Почастішали наїзди на пішоходів у тих місцях, де вони мають переважне право на перехід вулиці. Це свідчить про зневажливе ставлення деяких водіїв до вимог пунктів 14.4, 15.6 і 16.1 правил дорожнього руху. Приміром, ще часто можна бачити, як водії, наближаючись до позначеного нерегульованого пішоходчо-

го переходу, навіть не знижують швидкість, хоч правила вимагають від них і повної зупинки, якщо пішоходи перебувають на проїзній частині.

Ясна річ, взаємовідносини учасників дорожнього руху перш за все визначаються неухильним дотриманням встановлених правил. Однак якими б досконалими ці правила не були, вони неспроможні передбачити всю різноманітність дорожніх ситуацій. Не забуваймо про це!

В. ШАРОВ, капітан міліції.